

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 130/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Maríny Gallovej, Jilemnického 30, Martin, správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti CERTIFIKOVANÁ INVESTIČNÁ A STAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ, s. r. o., IČO 31615422, Dlhá 90, Žilina, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Karkó s. r. o., Sad na Studničkách 32, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 31/2018 z 11. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Maríny Gallovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti CERTIFIKOVANÁ INVESTIČNÁ A STAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ, s. r. o., IČO 31615422, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Maríny Gallovej, Jilemnického 30, Martin (ďalej len „sťažovateľka“), správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti CERTIFIKOVANÁ INVESTIČNÁ A STAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ, s. r. o., IČO 31615422 (ďalej aj „úpadca“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžfk 31/2018 z 11. septembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti CERTIFIKOVANÁ INVESTIČNÁ A STAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ, s. r. o., prenajímala neziskovej organizácii [REDAKOVANÉ] nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ], zahrnuté do konkurznej podstaty úpadcu (ďalej len „nehnutelnosti“). V ústavnej sťažnosti sa uvádza: *„Nájomné sťažovateľ fakturoval v zmysle dohody s nájomom spolu s DPH, ktorú priznával v jednotlivých daňových priznaniach počínajúc začiatkom trvania nájomného pomeru. V danom prípade sťažovateľ ako prenajímateľ, prijal za obdobie od apríla 2012 do marca 2014 od nájomcu neziskovej organizácie [REDAKOVANÉ] sumu spolu 96.000,- €, pričom z tohto bola z hľadiska DPH časť 80.000,- € základom dane a časť 16.000,- € predstavovala DPH.“*

3. Zahrnutie nehnuteľností do konkurznej podstaty úpadcu, ako aj oprávnenosť užívania týchto nehnuteľností neziskovou organizáciou [REDAKOVANÉ] boli predmetom viacerých súdnych sporov: *„Všeobecné súdy v týchto konaniach rozhodli tak, že A) sťažovateľ nebol oprávnený predmetné nehnuteľnosti prenajímať, nakoľko tieto nehnuteľnosti neoprávnene zaradil do súpisu majetkovej podstaty a B) nájomná zmluva bola neplatná.“* Sťažovateľka zároveň uvádza, že v dôsledku týchto rozhodnutí jej vznikla povinnosť *„neoprávnene prijaté finančné prostriedky za nájom (t. j. obdržané vlastné nájomné ako aj DPH) vydať neziskovej organizácii [REDAKOVANÉ] pričom táto ďalej mala*

povinnosť tieto finančné prostriedky vydať tomu, komu v zmysle predmetných rozhodnutí za užívanie patria – teda vlastníkovi nehnuteľností – spol. [REDAKOVANÉ]“.

Sťažovateľka, nezisková organizácia [REDAKOVANÉ] a správca konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], uzavreli 19. mája 2015 trojdohodu, „v zmysle, ktorej sťažovateľ všetky prijaté finančné prostriedky za neoprávnený prenájom nehnuteľností (spolu 96 000 €) vydal správcovi konkurznej podstaty spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako oprávnenému na poberanie nájomného.“.

Z dôvodu, že sťažovateľka v skutočnosti neposkytla služby, z ktorých priznala daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), „musel(a) vykonať účtovné dobropisovanie neoprávnenej fakturácie nájmu za mesiace apríl 2012 až marec 2014 a súčasne opravné daňové priznanie v zmysle ust. § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z., nakoľko išlo v danom prípade o úplné zrušenie dodávky služby v zmysle právoplatných rozhodnutí súdu.“.

4. Na základe opravného daňového priznania si sťažovateľka uplatnila nadmerný odpočet na DPH v sume 16 000 € za zdaňovacie obdobie máj 2015. Na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vykonal Daňový úrad Žilina (ďalej len „daňový úrad“) u sťažovateľky daňovú kontrolu, výsledkom ktorej bolo zistenie, že sťažovateľka si daň v sume 16 000 € v opravnom daňovom priznaní odpočítala neoprávnene, pretože podľa názoru daňového úradu dôvody na opravu základu dane podľa § 25 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) nenastali.

Rozhodnutím č. 104513380/2016 z 19. decembra 2016 preto nepriznal sťažovateľke opravným daňovým priznaním uplatnený nadmerný odpočet na DPH. Rozhodnutie daňového úradu bolo potvrdené aj rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 342427/2017 zo 6. apríla 2017.

5. Sťažovateľka sa všeobecnou správnu žalobou domáhala na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) preskúmania a zrušenia rozhodnutia finančného riaditeľstva a súčasne aj rozhodnutia daňového úradu. Rozsudkom krajského súdu

sp. zn. 31 S 88/2017 z 18. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) bola všeobecná správna žaloba zamietnutá ako neodôvodnená.

6. Napadnutým rozsudkom bola kasačná sťažnosť proti rozsudku krajského súdu zamietnutá.

Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok za „*arbitrárny, neudržateľný, svojvoľný a nepreskúmateľný*“. V tejto súvislosti uvádza, že plnenie realizované na základe neplatného právneho úkonu sa musí vrátiť, a teda nepodlieha DPH. Podľa sťažovateľky „*prijaté plnenie, ktorého titul odpadol, musí byť vrátené celkom a vo výške, v ktorom bolo prijaté, úplne bez ohľadu na skutočnosť, že jeho časť prípadne tvorí DPH, čo je z hľadiska záväzkových vzťahov irelevantné (§ 451 OZ, § 457 OZ, § 494 OZ, § 394 Obch. z. atp.)*“. Uvedené malo na strane sťažovateľky podmieňovať zrušenie neoprávnene vystavených faktúr, s čím súviselo podanie opravného daňového priznania k DPH.

Sťažovateľka zároveň poukazuje na skutočnosť, že nájom je podľa § 38 ods. 3 zákona o DPH oslobodený od DPH. V tejto súvislosti uvádza, že „*sťažovateľ nebol oprávnený predmet nájmu prenajímať, nemohol si tak ani platne s nájomcom dohodnúť „neoslobodenie“ od dane v zmysle ust. § 38 ods. 5 zákona o DPH, a teda v danom prípade daňová povinnosť nevznikla*». Podstatou takto vznesenej námietky je, že neplatnosť nájmovej zmluvy znamenala, že na strane sťažovateľky nemohla vzniknúť daňová povinnosť na DPH priamo na základe zákona o DPH.

7. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka následne uvádza aj ďalšie okolnosti súvisiace s prejednávanou vecou, na ktoré podľa jej názoru napadnutý rozsudok neposkytuje odpoveď: „... i) či sťažovateľ poskytol alebo neposkytol službu v zmysle zákona o DPH, ii) či sťažovateľ mal právo zadržať nájomcovi – [REDAKOVANÉ] 16.000 € a tieto následne odvieť ako DPH, iii) ak áno, na základe čoho resp. iv) či mal sťažovateľ nájomcovi vrátiť celé prijaté plnenie (96.000 €) a následne zo svojich vlastných prostriedkov (v danom prípade z prostriedkov veriteľov tvoriacich konkurznú podstatu) zaplatiť štátu DPH z neexistujúceho plnenia.“

8. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po vyhodnotení písomných dôkazov o jej ústavnej sťažnosti takto rozhodol: „*I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.09.2019, č. kon. 6 Sžfk 31/2018 porušené bolo.*

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.09.2019, č. kon. 6Sžfk/31/2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“*

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak zákon o ústavnom súde v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu

ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v námiatke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý nedal ústavne konformné odpovede na jej zásadné námietky uvedené v kasačnej sťažnosti.

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

19. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha

pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

20. Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tom, že v napadnutom rozsudku jej najvyšší súd nedal odpoveď na otázku, ako mala správne postupovať, neuviedol, či je správne, aby zaplatila DPH z plnenia, ktoré nedostala, a ani sa nevyjadril k otázke, či si mohla sumu 16 000 € od nájomcu ponechať na úhradu DPH, a tiež neuviedol reálny dôvod, prečo by mala sťažovateľka zaplatiť DPH z vlastných prostriedkov z plnenia, ktoré musela vrátiť.

21. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tými časťami odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré boli pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatné. Zároveň sa ústavný súd oboznámil aj s podstatnými časťami rozsudku krajského súdu, keďže predmetom konania pred najvyšším súdom bolo práve konanie o kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu.

22. Podľa § 25 ods. 1 zákona o DPH základ dane pri dodaní tovaru alebo služby a pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu sa opraví

a) pri úplnom alebo čiastočnom zrušení dodávky tovaru alebo služby a pri úplnom alebo čiastočnom vrátení dodávky tovaru,

b) pri znížení ceny tovaru alebo služby po vzniku daňovej povinnosti,

c) pri zvýšení ceny tovaru alebo služby.

23. Krajský súd v bode 10 svojho rozsudku o uplatnení postupu podľa § 25 ods. 1 zákona o DPH za situácie, v ktorej nezisková organizácia [REDAKOVANÉ] skutočne užívala predmetné nehnuteľnosti, uviedol, že „z pohľadu zákona č. 222/2004 Z. z. je však potrebné

posudzovať stav tak, ako nastal. Je nesporné, že predmetné nehnuteľnosti v posudzovanom období užíval nájomca [REDAKOVANÉ] a prenajímateľ (žalobca) prijímal protihodnotu za toto plnenie vrátane DPH. Tento skutkový stav spočívajúci v tom, že nájomca užíval predmetné nehnuteľnosti nebol spochybnený.“. Najvyšší súd v bode 44 napadnutého rozsudku k tomu zároveň konštatuje: „služba nájmu bola poskytnutá, nájomca užíval prenajaté nehnuteľnosti, aj keď súd následne rozhodol, že právny úkon (nájomná zmluva je neplatný). V uvedenom prípade nastala zdaniteľná transakcia, ktorá je predmetom dane podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákon o DPH.“ Ústavný súd musí prisvedčiť všeobecným súdom v tom, že z charakteru nájmu ako užívania nehnuteľnosti v určitom vymedzenom časovom úseku skutočne plynie, že už raz takto poskytnuté plnenie nebolo možné zrušiť, resp. medzi stranami vrátiť.

24. Najvyšší súd v bodoch 42 a 43 napadnutého rozsudku uzatvára, že *„základ dane sa opraví pri úplnom alebo čiastočnom zrušení dodávky služby alebo pri znížení ceny služby po vzniku daňovej povinnosti alebo pri zvýšení ceny služby. U sťažovateľa však nenastal ani jeden z uvedených prípadov. Služba bola v období od 01.04.2012 do 31.03.2014 nájomcovi opakovane poskytovaná, pričom nedošlo k zrušeniu dodávok služieb.“. Ústavný súd zastáva názor, že v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu a v rozsudku krajského súdu je dostatočne odôvodnený záver, že vo veci sťažovateľky nešlo o prípad opravy základu dane z dôvodu úplného alebo čiastočného zrušenia dodávky tovaru alebo služby a pri úplnom alebo čiastočnom vrátení dodávky tovaru.*

25. Dohodou, ktorá riešila otázku vyporiadania vzájomných nárokov medzi sťažovateľkou, neziskovou organizáciou [REDAKOVANÉ] a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], z pohľadu jej daňovo-právnych dôsledkov sa zaoberal krajský súd v bode 10 svojho rozsudku a konštatoval: *„okrem toho finančné vysporiadanie týchto osôb nie je predmetom DPH v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z.“*

Podľa ústavného súdu všeobecné súdy správne vyhodnotili, že prípadné parametre súkromno-právneho vyporiadania nárokov medzi dotknutými subjektami neboli z pohľadu vlastných daňových povinností sťažovateľky rozhodujúce. V tejto súvislosti je možné bližšie poukázať na § 55 ods. 15 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok)

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého dohody uzatvorené o tom, že povinnosť podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu znáša namiesto daňového subjektu úplne alebo čiastočne iná osoba, nie sú pre správu daní právne účinné, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

26. Ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k námietke sťažovateľky spočívajúcej v tom, že „*prijaté plnenie, ktorého titul odpadol musí byť vrátené celkom a vo výške, v ktorom bolo prijaté, úplne bez ohľadu na skutočnosť, že jeho časť prípadne tvorí DPH, čo je z hľadiska záväzkových vzťahov irelevantné (§ 451 OZ, § 457 OZ, § 494 OZ, § 394 Obch. z. atp.)*“. Úžitky, ktoré plynuli z neplatného nájmu nehnuteľností iným osobám ako vlastníkom, mali v danom prípade vo vzťahu k vlastníkovi nehnuteľností – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], povahu bezdôvodného obohatenia.

Ak však zároveň v rámci nájmu nehnuteľností došlo k vzniku daňovej povinnosti na strane prenajímateľa, teda sťažovateľky, a následne k jej zaplateniu v prospech štátu, nemožno hovoriť o tom, že sa sťažovateľka alebo iný subjekt bezdôvodne obohatili v neprospech obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o sumu fakturovanej DPH. V prípade, že sa dotknuté subjekty rozhodli uvedenú situáciu riešiť dohodou, ktorá taktiež sumu fakturovanej DPH podriadila pod povinnosť jej vydania v prospech obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], spadalo to výhradne do zmluvnej autonómie dotknutých subjektov a povinnosti z takejto dohody nemôžu byť prenesené na štát, resp. na správcu dane.

27. Ďalším z podstatných bodov argumentácie uvádzanej sťažovateľkou bol vplyv oslobodenia nájmu nehnuteľností od DPH podľa § 38 ods. 5 zákona o DPH na situáciu vo veci samej. V tejto súvislosti sa sťažovateľka domnieva, že toto oslobodenie v nadväznosti na neplatnosť nájmovej zmluvy ju zbavuje jej daňovej povinnosti na DPH. V súvislosti s touto námietkou krajský súd v bode 10 svojho rozsudku uvádza: „*vrátenie dane na základe vystaveného dobropisu by znamenalo, že poskytnutá služba ostala nezdanená. Daňová povinnosť na DPH nevzniká na základe zmluvy, ale na základe zákona č. 222/2004 Z. z.*“ Najvyšší súd v bode 46 napadnutého rozsudku konštatuje: „*Daňová povinnosť na DPH nevzniká na základe zmluvy, ale na základe zákona o DPH a poskytnutie*

služby na základe neplatného právneho úkonu nemá na vznik daňovej povinnosti význam.“ V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti § 69 ods. 5 zákona o DPH, podľa ktorého každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo v inom doklade o predaji daň, je povinná túto daň zaplatiť. Vnútroštátnu právnu úpravu DPH je potrebné vykladať aj v súvislosti s právom Európskej únie, a to so smernicou Rady 2006/112/ES z 28. decembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica EÚ“). Podľa čl. 203 smernice EÚ DPH platí každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre. Na uvedenom základe možno považovať za ústavne konformný záver všeobecných súdov, podľa ktorého sťažovateľka ako osoba, ktorá uviedla na faktúrach vystavených pre neziskovú organizáciu [REDAKOVANÉ] príslušnú sumu DPH, bola priamo zo zákona povinná túto sumu dane zaplatiť v prospech štátu.

28. Z citovaných častí napadnutého rozsudku možno vyvodiť, že najvyšší súd primeraným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie a jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v napadnutom rozsudku dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. VI. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999).

29. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom a obsahom základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok je podľa

názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30 Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu